

til Prøven. At Antallet af disse er meget stort, fremgaar af, at der som før nævnt den 1. August 1930 var 211 Underretssagførere med Bestalling efter 1. Oktober 1919, hvortil kommer et stort Antal Sagførerfuldmægtige, der ikke efter udstaaet Fuldmægtigtid har taget Sagførerbestalling.

Hvilke Rettigheder er der da givet Sagføreren med Bestalling efter 1. Oktober 1919?

Kun den ene Ret: at procedere i de til Underretten henlagte Sager.

Sagføreren er her kompetent til for sin Klient at føre Sager indtil 1 000 Kr., Ægteskabssager, Umyndiggørelsessager, Sager angaaende fast Ejendom m. fl., men der fremkommer derefter den Urimelighed, at Sagføreren er forment Adgang til at varetage sin Klientes Interesser, saafremt Sagen — det være som 1. Instans Sag eller som Appelsag — skal for Landsretten.

Gennem mange Aar har der ved Møde paa Møde indenfor Sagførerstanden været talt om og protesteret imod, at Adgangen til Højesteret var afhængig af Prøve, og Argumenterne for at afskaffe Prøven er drøftet i en Uendelighed og har fundet klare Udtryk i Lovforslaget med Betænkninger, men hele det store og afgørende Spørgsmaal om Møderet for Højesteret har sit Sidestykke i Spørgsmaalet om Møderet for Landsret for hele den Gruppe af Sagførere, som herved henvender sig til Rigsdagen.

I Løbet af faa Aar vil der som tidligere nævnt være et stort Antal Sagførere med Bestalling efter 1. Oktober 1919; denne Gruppe, der vil forøges fra Aar til Aar, vil uden Tvivl med Kraft atter bringe en Revision af Retsplejeloven paa Bane, saafremt der ikke nu, samtidig med at Lovforslaget drøftes, tages et fornuftigt Hensyn til deres Krav.

Lige saa fuldt som Overrets- og Landsretssagførere (samt § 1031 Sagførere) efter 5 Aars Praksis ifølge Lovforslaget faar Møderet for Højesteret, lige saa fuldt bør der nu gives Sagførerne med Bestalling efter 1. Oktober 1919 Møderet for Landsretterne, f. Eks. efter 5 Aars praktisk Sagføregerning.

Det er jo givet, at 5 Aars Praksis som Sagfører giver betydelig større Kendskab til en Sagførers Gerning og Ansvar og langt større Modenhed end det kort Tid efter en 3-aarig Fuldmægtigtid at gennemføre 3 Prøvesager til en Landsrets Tilfredshed.

Det, at der i 1919 blev givet samtlige Sagførere og Overretssagførere Møderet for Landsret — uden forudgaaende Prøve —, har jo ogsaa med al Tydelighed vist, at Retsplejen er vel tjent med Sagførere, der ikke har aflagt Prøve, ja, saa vel tjent, at man nu ikke tager i Betænkning at give alle disse Sagførere Adgang til Højesteret.

Tilmed maa man jo ikke se bort fra, at Procedure normalt kun repræsenterer en ringe Del af en Sagførers Virksomhed, og hvorfor skal da denne Mindredel af en Sagførers Gerning være den bestemmende — klassificerende — for hele vedkommende Sagførers Stilling, ja, ligefrem bestemmende for hans Anseelse i almindeligt Omdømme, saaledes som det nu ofte er Tilfældet.

Idet vi tiltræder Sagførerraadets Henstilling (Bilag 3 til den af Folketingets Udvalg den 2. December 1931 afgivne Betænkning), at alle Sagførere faar Møderet for alle Retter, og der indføres en Fællesbetegnelse for alle Sagførere, skal vi udtale, at vi som Fællesbetegnelse vil foretrække den internationale Betegnelse Advokat.

København i Februar 1932.

Med Ærbødighed

Aage Thilker.

Erik Becker.

Knud V. Schwartz.

P. B. E. Dencker.

J. Blide.